

Край коминка

Михайло Старицький

В моїй хатині тепло, сухо,
Палають весело дрова;
Надворі ж оха завірюха,
Мов звір голодний завива,
І наддає пергу гризоті
Та каламуття голові...
Ох, як тепер отій голоті
Сидіть в нетопленім хліві?
Стирчить в заметах-горах хатка,
Подертий дах геть набік зліг,
Замісто шкла з паперу латка,
Крізь стіни скрізь пробився сніг;
Над піччю капає із стелі —
І глина ляпає на піл;
У хаті лава тільки й стіл,
Нема й заводу чи постелі,
Чи подушок посагових, —
Лиш двоє ряден старових
Та оберемочок соломи...
Дрібнята матері-сіроми
На їй, посинівши, лежать...

А мати, їх сердешна мати,
Немов з хреста сьогодні знята,
Не буде цілу нічку спать,
Бо треба хліба заробити:
Сидить бліда, немов мара,
Іще, здається, й не стара,
А тільки, видко, лихом бита, —
Сидить і шиє в самоті
Та на сиріток поглядає...
Каганчик ледве-ледве сяє;
Над ним снує туман густий,
В кутках горбатих аж чорніє,
Немов діди які стоять...
Дитинка стала щось стогнать
Та кашлять... в неньки серце мліє:

Звелася, нишком підійшла.
Зняла остатнюю свитину,
Укрила хворую дитину
І знов робити почала...
Тільки на віях замигтіла
Сльоза гірка та накипіла...

Так от кому страшна зима,
А нам байдуже завірюха:
В моїй хатині тепло, сухо
Й палають весело дрова!